

Tėvo namuose

Jonas Paulius II mums kalbėjo daugeliu būdų: enciklikomis, pamokslais, kalbomis, laiškais ir knygomis. Žodžiu, raštu, vaizdais. Naudojo ir simbolių kalbą, iškalbingus ir labai prasmingus gestus. Visi šie veiksmai kilo iš jo sielos, artimai susivienijusios su Kristumi, gelmių ir todėl turėjo Dievo Žodžio galią.

2005-05-01

Tokios mintys mane vis lankė šeštadienio naktį balandžio 2-ąją.

Man atrodė, kad visa diena buvo labai iškalbingų ženklų seka. Ryte mus pasiekė nerišlūs jaunimui skirti žodžiai, jo paskutiniai žinia: „Aš jūsų ieškojau, dabar jūs esate čia, ir aš jums dėkoju“. Kaip buvo pasakyta kai kuriose Italijos televizijos programose, balandžio 2-oji buvo lyg nenumatyta improvizuota „pasaulio jaunimo diena“. Vakare, popiežiui mirštant, 100.000 žmonių meldėsi Mergelei Marijai už jį. Marija maloningai priėmė vaikų maldą už savo tėvą. „Šventoji Marija, Dievo motina, melskis už mus nusidėjėlius dabar ir mūsų mirties valandą“. Atrodo, kad Jonas Paulius II mirė pabaigus maldą aikštėje, ir kad „Amen“ buvo lyg jo atsisveikinimo žodis. Prieš tai, aštuntą valandą vakaro, monsinjoras Stanisławas Dziwiszas aukojo Gailestingumo sekmadienio Šv. Mišias. Ar yra labiau paguodžiantis žodis, kurį galėtume ištarti mirštant mylimam žmogui? Dievo Tėvo

Gailestingumas, visada tave lydėjęs,
tavęs laukia danguje, galutinėje
Meilės buveinėje.

Mano akimis žiūrint, balandžio 2-oji
buvo pilna simbolizmo, neįmanomų
numatyti ar iš anksto suorganizuoti
atsitiktinumų. Tik Dievo Apvaizda,
pilna gailestingumo, gali sutelkti
tūkstančių vaikų maldą už savo tėvą
Margelei Marijai visuotinės
Gailestingumo šventės išvakarėse.

Visos aplinkybės mus žadina ne tik
žodžiais ar jausmų išraiškingumu,
bet simbolių grožiu, įspaudžiančiu
neišdildomą žymę sieloje.

Liturgija, kuri bus švenčiama Jono
Pauliaus II egzekvijose, į mūsų lūpas
įdeda gražią maldą Mišių už
mirusius dėkojimo giesmėje,
žadančią mums „palaimingo
prisikėlimo viltį“. Kaip aiškiai
Bažnyčia dabar jaučia, kad „nors
liūdina mus mirties būtinumas, bet
paguodžia žadėtasis nemarumas“!

Kaip paprasta mums įsivaizduoti popiežių Švenčiausiosios Trejybės akivaizdoje gyvą per amžius, nes žinome, kad „gyvenimas, Viešpatie, tavo ištikimiesiems tik pasikeičia, bet nenutrūksta, ir, šios žemės laikinajam būstui suirus, danguje jų laukia amžinoji buveinė”.

Jonas Paulius II pasižymėjo daugybe talentų ir bruožų, ir šiuo metu bus pabrėžiamas jo vaidmuo Bažnyčios ir žmonijos istorijoje, išaukštintos jo žmogiškos ir antgamtinės dorybės, talentai. Man - kaip ir nesuskaičiuojamai daugybei vyrų ir moterų visame pasaulyje - popiežius pirmiausia buvo tėvas. Jo asmenyje labai intensyviai pajutome, kad Bažnyčia yra suvienyta tokiais bendrystės ryšiais kaip ir šeima. Popiežius yra tėvas įvairiausių šalių katalikams, Bažnyčios vienybės pamatas ir pradas, broliškumo tarp žmonių šaltinis, taikos puoselėtojas.

Drįsčiau pasakyti, kad Jonas Paulius II ypatingai gerai atliko pagrindinį savo gyvenimo vaidmenį, - tėvo vaidmenį, Kristaus vietininko pareigas. Įvaizdis, suaugęs su visa jo asmenybe, ir gyvas simbolis tarp mūsų. O, kad galėtume suprasti ir atsiliepti į viską, ko Dievas prašo iš mūsų taip aiškiai ir artimai ir gebėtume statyti Bažnyčią, kuri būtų, kaip Jonas Paulius II prašė, „bendrystės namai ir mokykla”.

Šiandien yra daug už ką dėkoti. Dievui už šio popiežiaus dovaną. Jonui Pauliui II už jo tvirtą ir švelnią ištikimybę. Daugybei žmonių – garsių ar nežinomų,- bendradarbiavusių su juo šiuos beveik 26 metus; ypatingai tiems, kurie iki paskutinės akimirkos prižiūrėjo popiežių su sūniška meile: monsinjorui Dziwiszui - kunigui Stanisławui - ištikimam viso gyvenimo pagalbininkui, toms

vienuolėms, kurių vardai nepasirodo
laikraščiuose, Lenkijai,
padovanojusiai Bažnyčiai šį garbingą
sūnų, gydytojams, žurnalistams,
kurie mums pasakoja vienydamiesi
su mūsų jausmais apie šiuos sunkius
ir nepakartojamus momentus...
Negalima visų išvardinti, bet teisinga
bent pareikšti Bažnyčios vaikų
bendrą padėką tiems žmonėms,
kurie visuomet buvo arti ir ištikimai
tarnavo šiam geram tarnui, kurį
Viešpats jau pasitiko danguje.

Jonas Paulius II dažnai kartodavo,
ypač kai jo paprašydavo patausoti
jėgas, šiuos žodžius: „Po vieno
popiežiaus bus kitas“. Manau, kad
toks pasakymas rodė jo suvokimą,
kad šiame pasaulyje yra laikinai kaip
visi, bet taip pat ir jo įsitikinimą, kad
Šventosios Dvasios jis buvo atvestas į
šv.Petro sostą ne todėl, kad būtų
garbinamas kaip žmogus, o kad
dirbtų, idant žmonės garbintų Dievą.

Šiomis dienomis katalikai jau meldžiasi už naują popiežių, kad ir kas jis būtų. Jau mylime jį visa širdimi, nors dar nepažįstame. Ir prašome savo mylimą Joną Paulių II, kad užtartų pas Dievą už savo įpėdinį. Prisimenu šv. Josemaríos de Balaguer žodžius: „Daugybei istorijos momentų man atrodė labai tinkamas tas apmąstymas apie ištikimybę, kuri man parašei: visą dieną savo širdyje, mintyse ir lūpose turiu vieną žodį - „Roma“. Vienas miesto pavadinimas, viena malda, vienybės ryšys visiems katalikams, visiems geros valios žmonėms.
